

Recensie: Interview Andy Shauf

foto © Colin Medley

Recensie:

De Canadese singer-songwriter Andy Shauf komt op 20 mei met een nieuwe plaat 'The Party'. Laat je niet misleiden door de titel en verwacht geen luide feestmuziek. Shauf is nog steeds zijn gebroken, maar realistische zelve. In 2009 bracht hij zijn eerste album 'Darker Days' uit die hij opnam in de kelder van het huis van zijn ouders. De tweede kwam er in 2012 en heette 'Bearer of Bad News'. Vier jaar en een akkefietje in Duitsland later, is er dan de derde plaat 'The Party'. Shauf experimenteert deze keer met happy muziek gecombineerd met zijn bekende trieste teksten.

Je hebt jezelf heel wat instrumenten leren spelen zoals piano, gitaar, drums. Heb je een favoriet?

Drum is wel mijn favoriet. Het was het eerste instrument dat ik leerde spelen. Je hebt er ook veel focus voor nodig. Het is een uitdagend instrument.

Je wordt vaak vergeleken met Elliot Smith, Wilco en Neil Young. Inspireren zij jou?

Elliot Smith is gewoon geweldig. De ingewikkelde dingen die hij kan doen met gewoon zijn gitaar zijn indrukwekkend. Wilco vind ik gewoon echt goed. Hun muziek is super. En Neil Young, ja dat is een legende in Canada. Ze zijn allemaal zeker en vast inspiratie.

Als je vergeleken wordt met andere artiesten, is dat een vloek of een zegen?

Beide. Het zijn echt super goede artiesten en ik word inderdaad vergeleken met hen. Als ik speel lijkt ik dus op hen, maar als ik probeer te spelen als hen, mislukt dat meestal (lachend). Langs de andere kant krijgen mensen die me nog niet hebben gehoord natuurlijk hoge verwachtingen.

Je nummers hebben altijd iets triest. Hoe komt dat?

Ik zie het als realistisch, misschien een beetje pessimistisch. Het is beter om voorbereid te zijn op het negatieve dan op het positieve. Ik schrijf ook gewoon graag over tragedies. Daar is veel over te zeggen, vind ik.

Hoe zou jij je eigen muziek omschrijven?

Mijn muziek is vaak wat neerslachtig. Ik probeer elke keer weer andere dingen te doen zoals bijvoorbeeld gitaarakkoorden in een andere volgorde spelen.

Het nieuwe album heet 'The Party' hoewel er niet echt feestnummers op staan. Hoe komt dat?

Het is inderdaad geen feestmuziek. De nummers op het album zijn eigenlijk verschillende scènes op een feest die zich tegelijkertijd afspelen. Je kan het eigenlijk zien als een feest in een huis en in elke kamer speelt er zich een ander tafereel af.

Wat was de grootste inspiratiebron voor de nieuwe plaat?

Seventies piano pop muziek.

Ik wilde deze keer eens proberen om niet in de kelder van mijn ouders de nummers op te nemen, dus ben ik met twee vrienden naar Duitsland vertrokken. Het resultaat vond ik niet goed, dus ben ik terug gekeerd naar mijn kelder (lachend). Ik vind het leuker als ik alleen ben dan kan ik mijn eigen ding doen en ontstaat er ook geen onenigheid.

Op de nieuwe cd zijn de teksten weer triest in contrast met de muziek die vrolijk klinkt. Was dat het plan? En waarom?

Â Dat ging eigenlijk vanzelf. Het was dus niet de bedoeling. Ik wilde wel iets doen met leuke muziek waar iets meer tempo in zat. En ja, mijn teksten zijn altijd een

beetje triestig.

Je eerste single 'The Magician' gaat gepaard met een tropische gekke videoclip. Welke boodschap wil je met het nummer en de clip geven?

Er is eigenlijk niet echt een connectie tussen de clip en het nummer. Ik heb de video gewoon uit handen gegeven aan een vriend en die heeft er zijn ding mee gedaan. Het nummer zelf gaat over onzekerheid. Toen ik het schreef, voelde ik mij als een goochelaar die niet weet wat zijn volgende truc gaat zijn. Breder gezien gaat het over de onzekerheid van de toekomst. Dat is iets waar ik mee zit.

'The Worst In You' klinkt anders dan de rest van de nummers. Je vertelde in een ander interview dat het gaat over een jongen die zijn vriendin zoekt op een feestje, maar haar niet vindt en hoe makkelijk het is om overhaast negatieve conclusies te trekken. Is dat iets waar je zelf veel last van hebt?

Ja, ik doet dat wel. Ik vind het beter om meteen negatieve conclusies te trekken dan positieve. Je valt minder hard dan als je op het goede hoopt en het slecht is.

Op 28 april 2016 trad je op in de AB. Je was het voorprogramma van The Lumineers. Hoe voelde dat?

Het was leuk. We waren toen al enkele weken bezig met toeren.

Het voorprogramma zijn kan soms een ondankbare job zijn. Het publiek is laat en moeilijk om mee te krijgen. Wat is jouw ervaring daarmee?

Het is inderdaad een beetje een ondankbare job. Ik heb geluk als er iemand uit het publiek luistert. Ze komen ook niet voor mij. Ik ben gewoon iemand die optioneel is voor hen, maar meestal komt het volk pas als de hoofdact begint.

Hoe is het toerleven? Heb je daar een leuk verhaal over?

Het is eigenlijk helemaal niet zo glamoureuus als je zou denken. Het is zelfs wat saai. Rijden, eten, optreden en slapen, maar van dat laatste komt meestal niet veel in huis.

Op 19 mei 2016 speel je in de Botanique op Les Nuits. Dan heb je het podium helemaal voor jezelf en komen de mensen speciaal voor jou. Kijk je daarnaar uit?

Ja, het publiek zal echt voor mij komen en ook echt luisteren. Daar kijk ik dus zeker naar uit.

Waar wil je zeker eens gestaan hebben?

Ik ken niet veel festivals, maar ik zou toch graag eens op Glastonbury willen staan.

Wat wil je nog doen in de toekomst?

Dit jaar is het nog een heel jaar toeren en daarna kruip ik het liefst weer in de kelder bij mijn ouders thuis om weer nieuwe nummers te schrijven en op te nemen.

< Caro Dralants >